

Det er sådan, at i de lande, hvor der er megen solidaritet, har de også megen lighed, og i de lande, hvor der er meget lidt solidaritet, er der stor økonomisk ulighed og også i stigende grad ulighed mellem kønnene.

Derfor vil vi også pege på et generelt problem med FN-konferencerne. Hvad enten der tales om socialt topmøde, miljøtopmøde, kvindekonference, vil det sige, at de konferencer jo i virkeligheden undermineres massivt af Bretton Woods-institutionerne, Verdensbanken, IMF.

Det er et generelt problem, at alle de gode intentioner, der ligger i konferencernes beslutninger, undermineres af den globale økonomiske politik, som den fremføres igennem IMF og Verdensbanken og i øvrigt også igennem den verdenshandelspolitiske organisation WTO.

Det, der sker dér, er i direkte modstrid med de fine hensigter og målsætninger, som udtrykkes på de forskellige udmærkede FN-konferencer.

Det er en afgørende diskussion, som i virkeligheden deler Folketinget meget mere, end den her debat hidtil har ladet ane.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Lad mig først takke for den positive reaktion, der har været fra stort set samtlige ordførere.

Jeg vil om det med enigheden sige, at det ikke kun er noget, der sådan er idyllisk at se og høre på og måske lejlighedsvis endda smukt. Realiteten er, at det også er nødvendigt indholdsmæssigt, hvis Danmark skal kunne øve indflydelse på de internationale forhandlingsprocesser. Billedet af Danmark som et land, der mener noget progressivt og rigtigt på det her område, hænger altså sammen med, at det også er noget, vi i Danmark er enige om at mene i international sammenhæng. Derfor er der altså en, om man vil, funktionel realitet i, at det, at vi er enige om landets politik på det her område, er godt.

Både Venstre og De Konservatives ordførere var inde på det, man kunne kalde kultursammenstødet som en del af denne her diskussion. Det mener jeg sådan set også er sagens kerne, og jeg forholdt mig til det ved at sige, at det er en del af den kerne af menneskerettigheder, vi står for som noget, der skal være universelt. Vi ved godt, der er uenighed om det i verden. Det er derfor, debatten er nødvendig.

Jeg vil sige, at det er en kamp om normerne. Og til fru Pia Kjærsgaard vil jeg sige, at netop af

den grund er det nødvendigt at være med i den kamp, hvor end den rent faktisk foregår.

Man kan også med en vis forbindelse til den sprogbrug og de undertoner, der ligger i fru Pia Kjærsgaards måde at forholde sig til debatten i dag på, sige, at det på mange måder drejer sig om kampen om normerne netop i nærområderne, de noksom berømte nærområder. Det er jo normerne dér, der i høj grad er til diskussion, og det er lande, der er i position i de dér nærområder, som er vores modpart i diskussionerne i de her internationale konferencer. Af samme grund mener jeg, fru Pia Kjærsgaard snyder sit standpunkts varetagelse ved at vende ryggen til at være med dér, hvor det her faktisk diskuteres.

Jeg opfattede i øvrigt fru Pia Kjærsgaard sådan, at hun sagde, at de her konferencer er der jo ikke noget ved; vi skal hellere drøfte de her sager i eksisterende fora. Her vil jeg vælge at være venlig og sige til fru Pia Kjærsgaard: Velkommen om bord. Vi er altså enige om, at der skal arbejdes for de her synspunkter internationalt. Vi er bare endnu ikke enige om, at vi alle sammen skal være med til at gøre det alle de steder, hvor det rent faktisk sker. Så forskellen burde jo ikke være så voldsomt stor.

Jeg vil til fru Svanholt sige om spørgsmålet om en regional forberedelseskonference i europæisk sammenhæng, at det er Danmark tilhænger af. Det vil vi gerne have, og vi har også forsøgt at skabe interesse for det, men uden noget resultat. Der er ikke i samlet europæisk sammenhæng, Øst og Vest osv., særlig interesse for at lave en forberedelseskonference. Sådan ligger landet ganske enkelt. Vi vil gerne være med til at lave den, og hvis det kan lade sig gøre, vil vi selvfølgelig også støtte det. Men sådan ligger landet for netop den sag.

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige: Hverken Verdensbanken eller IMF er altså, hvad de har været i forhold til det billede, hr. Frank Aaen fremmaner af disse institutioner. Det er sådan nu om dage, at IMF som en del af de betingelser, de stiller op for de lande, der skal modtage støtte i forbindelse med strukturtilpasningsprogrammer, kræver, at mindst 25 pct. af de pågældende landes budgetter skal gå til undervisnings- og sundhedsområderne. Det er altså en anden synsvinkel end den, som tidligere karakteriserede en ganske hårdhændet indstilling, når det kom til virkningerne af den økonomiske politik.